

Naștere din nou prin botez?

»Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.» Marcu 16, 15-16

Domnul nostru prezintă pe scurt în versetele anterioare caracterul natural al apostolilor, pe care El i-a ales ca să fie primii slujitori ai Cuvântului. În mod evident erau oameni ca și noi, care aveau nevoie de muștrare, ca și noi. Domnul îi muștră pentru necredința lor și pentru îndărătnicia inimii lor, pentru că nu au crezut pe aceia care L-au văzut înviat, și din aceasta deducem că Domnului I-a plăcut să aleagă pentru vestirea Cuvântului Său oameni nedesăvârșiți; și pe lângă aceasta, oameni care au fost foarte slabi în harul credinței, în care ar fi trebuit să fie tari.

Credința este harul biruitor și o premiză importantă pentru un vestitor al Cuvântului, și totuși acești înaintași ai cruciadelor divine au trebuit să fie muștrați pentru necredința lor.

Noi, care suntem slujitori ai lui Dumnezeu, nu vrem să scuzăm lipsurile noastre, sau să le împodobim cu desăvârșire. Ne străduim să trăim în sfințenie, dar nu putem avea pretenția că suntem ceea ce ne dorim să fim. Noi nu întemeiem cerințele adevărului lui Dumnezeu pe caracterul nostru fără pată, ci pe faptul că ele vin de la El. Voi ați crezut, cu toate greșelile noastre, și nu din cauza virtuților noastre. Deseori venim înaintea voastră cu multă teamă și ne pare rău de lipsurile noastre; dar vă oferim Cuvântul lui Dumnezeu ca pe Cuvânt al lui Dumnezeu și vă rugăm să-l primiți ca nu venind de la noi, ci ca pornind de la Dumnezeu veșnic și de trei ori sfânt, și dacă îl primiți așa, atunci Cuvântul va lucra, ceea ce nu ar avea loc, dacă s-ar baza pe înțelepciunea omenească.

După ce Domnul ne-a prezentat caracterul acelora pe care El i-a ales pentru vestirea Adevărului Său, El încredințează luptătorilor aleși misiunea pentru războiul sfânt. Vă rog să fiți foarte atenți la cuvinte. El prezintă misiunea lor în cuvinte scurte și le prezintă mai dinainte rezultatul, spunându-le că unii vor crede și vor fi mântuiți, iar alții nu vor crede și de aceea vor fi condamnați, adică vor fi condamnați să stea veșnic sub pedeapsa mâniei lui Dumnezeu.

Versetele care redau misiunea încredințată de Domnul nostru înviat au cu siguranță o importanță deosebit de mare și trebuie să li se acorde atenție deosebită și ascultare necondiționată, nu numai de către aceia care sunt slujitori ai Cuvântului, ci și de aceia care aud mesajul Harului. Pentru a avea succes în lucrarea Domnului nostru este absolut necesar ca aceste versete să fie clar înțelese, căci dacă nu înțelegem misiunea, este puțin probabil ca noi s-o îndeplinim așa cum trebuie. Interpretarea greșită a acestor cuvinte este mai mult decât nerușinare; înseamnă crimă de trădare înaltă împotriva autorității lui Hristos și față de interesele cele mai bune ale sufletului omenesc.

În orice direcție s-ar fi îndreptat apostolii, vestirea Evangheliei s-a lovit de împotrivire, și cu cât ușa Cuvântului era mai larg deschisă și vestirea mai eficientă, cu atât mai mare a devenit numărul împotrivorilor. Acești bărbați viteji au învățat sabia Duhului ca să alunge pe toți dușmanii lor, și ei au făcut aceasta nu prin înșelătorie sau cu șiretlic, ci s-au năpustit direct asupra rătăcirii care le sta în cale. Nu s-au gândit nici măcar o clipă să adapteze Evanghelia la gustul nesfințit sau la prejudecățile oamenilor, ci au mers direct și cu îndrăzneală cu sabia puternică a Duhului împotriva coroanei rătăcirii care le stătea împotriva.

Vreau astăzi, în Numele Domnului Sabaot, Ajutorul și Apărătorul meu, să încerc să fac același lucru, și dacă prin faptul că spun adevărul voi pierde prietenia unora și voi provoca dușmănie la alții, totuși nu voi putea să fac altceva. Sarcina Domnului este asupra mea și eu trebuie să-mi eliberez sufletul. Am amânat destul timp, dar sentimentul copleșitor al datoriei mele sfinte mă obligă s-o fac. Deoarece în curând voi apărea înaintea Domnului meu, vreau să depun astăzi mărturie pentru adevăr, oricare ar fi pericolele legate de aceasta. Dacă trebuie, voi fi mulțumit să fiu lepădat ca un rău, dar nu pot și nu trebuie să tac. Domnul știe că nu am nimic altceva în

inimă, decât numai dragostea curată față de sufletele cărora în Numele Domnului le vestesc Cuvântul.

Mulți din ascultătorii și cititorii mei mă vor muștra, dacă nu chiar mă vor condamna, dar nu pot altfel. Dacă din dragoste pentru Adevăr vă voi răni dragostea, îmi pare rău pentru voi, dar nu pot și nu am voie să fac altfel. Am făcut eu ceva vreodată ca să primesc laude din partea voastră? Oricui îi este plăcut să primească ovații; dar dacă un mesager creștin reține o parte a mărturiei pentru a obține o atmosferă plăcută, sau trecere înaintea oamenilor, sau ca să-i facă pe oameni să rândă, atunci Domnul său îi va cere socoteală. Stând în nemijlocita apropiere a lui Dumnezeu vreau astăzi să vă spun cu toată sinceritatea ceea ce simt, după cum Duhul Sfânt mă va călăuzi, și las pe seama voastră să judecați cele spuse.

Cred că marea greșală, cu care avem de luptat în toată țara, este aceea care este în opoziție cu textul nostru; ea vă este cunoscută, învățătura despre nașterea din nou prin botez. Față de această dogmă vrem să punem afirmația că botezul fără credință nu va mântui pe nimeni. Textul spune: »Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit«, și el afirmă »dar cine nu va crede, nu va fi mântuit (va fi condamnat)«, fie el botezat, sau nu, așa că botezul nu mântuiește pe cel care nu crede, el nu va face ca cel necredincios să fie câtuși de puțin scutit de sentința de care au parte ateii. Dacă a fost botezat prin cufundare, sau prin stropire, pe când era copil, sau la maturitate – dacă el nu și-a pus încrederea în Isus Hristos, dacă rămâne necredincios, atunci el are parte de această sentință îngrozitoare: »Cine nu crede va fi condamnat«. Marea biserică din Anglia învață aceasta nu numai prin slujitorii ei, ci ea o proclamă public și cu îndrăzneală în mărturia ei de credință, în cartea de rugăciuni comună, și anume în cuvinte așa de clare, că nu pot fi neînțelese.

Cităm cuvintele din catehism, care sunt destinate cursurilor de tineret și care sunt alcătuite foarte clar și foarte simplu, căci ar fi o nebunie să încarci pe tineri cu lucrări metafizice. Copilul este întrebat cum îl cheamă și apoi: »Cine ți-a dat numele?« »Nașul și nașa, la botez, când am devenit un mădular al lui Hristos, un copil al lui Dumnezeu și un moștenitor al Împărăției cerurilor.« Nu este această afirmație suficient de clară? Apreciez cuvintele, din cauza sincerității; ele nu pot fi mai clare. Cu ajutorul unor artificii cuvântul naștere din nou ar putea fi exprimat și alt fel; dar aici nu poate fi nicio neînțelegere. Copilul nu a devenit numai »un mădular al lui Hristos« - și legătura cu Hristos nu este un dar spiritual neînsemnat -, ci prin botez a devenit și »un copil al lui Dumnezeu«, și în privința aceasta regula este: »dacă ești un copil, ești și moștenitor«, în felul acesta este și »moștenitor al Împărăției cerurilor.« Nimic nu poate fi mai clar. Îndrăznesc să spun, atâta timp cât există sinceritate pe pământ nu se va ajunge niciodată la ceartă din pricina acestor cuvinte. Este clar ca lumina zilei că – așa cum spune regulamentul liturgic - »tații, mamele, învățătorii și stăpânitorii trebuie să învețe catehismul pe copiii lor, pe elevii și slujitorii lor (oricât ar fi ei de îndărătnici, de cocheti sau de păcătoși) și să le spună că prin botez au devenit mădulare ale lui Hristos și copii ai lui Dumnezeu«.

Cuvintele rostite cu ocazia botezului sunt foarte clare, căci Celui Atotputernic I se aduce mulțumire că persoana botezată este născută din nou. »După aceea preotul să zică: „Deoarece, preaiubiți frați, vedem că acest copil este născut din nou și a fost așezat în trupul bisericii lui Hristos, să mulțumim lui Dumnezeu Cel Atotputernic pentru aceste binecuvântări și s-L rugăm în unanimitate ca acest copil să umble în viață potrivit cu acest început.“«

Dar aceasta nu este totul. Ca să nu se facă vreo greșală, sunt prescrise cuvintele de mulțumire: »După aceea preotul să zică: „Îți mulțumim din inimă, Tată plin de îndurare, că a fost plăcerea Ta să naști pe acest copil din nou prin Duhul Tău Cel Sfânt și prin adoptare să-l faci copil al Tău și să-l încredințezi bisericii Tale sfinte.“«

Aceasta este învățătura clară și evidentă a unei biserici care se numește protestantă. Nu tratez acum tema botezului sugarilor. Mă voi ocupa cu problema nașterii din nou prin botez, făcut la maturi, sau la copii, prin stropire, prin udare, sau prin scufundare. Este vorba de o biserică care învață copiii în școli, că atunci când au fost botezați au devenit mădulare ale lui Hristos, copii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai Împărăției cerurilor! Este o biserică care se numește protestantă și

care, de fiecare dată când slujitorii ei pășesc înaintea baptisterului, explică că persoanele care primesc botezul se nasc apoi din nou și sunt adăugate în trupul bisericii lui Hristos.

»Dar«, aud pe mulți oameni spunând, »sunt mulți credincioși spirituali în biserică care nu cred în nașterea din nou prin botez.« În privința aceasta răspund imediat. De ce atunci aparțin unei biserici care învață foarte clar această învățătură? Mi se spune că mulți din biserica anglicană predică împotriva învățaturii proprii. Știu că este așa, și mă bucur că au fost luminați, dar mă îndoiesc foarte mult de sinceritatea lor. Dacă depun jurământ că sunt de acord cu o învățătură pe care nu o cred, atunci ar trebui să fie pentru conștiința mea ca un jurământ fals, dacă nu este chiar un jurământ fals; dar cei care se comportă în felul acesta vor fi judecați de Domnul lor. Dacă primesc bani ca să apăr ceea ce nu cred, dacă iau bani de la o biserică și nu predic ceea ce este evident învățătura ei – spun, dacă așa face așa (judec pe alții, așa cum doresc ca și alții să mă judece), sau dacă un alt om cinstit ar face aceasta, atunci aceasta ar fi o oroare așa de mare, că ar trebui să mă consider lipsit de orice cinste și de orice decență, dacă așa face astfel de fapte.

Înainte de a primi orice fel de lucrare în cadrul acestei comunități m-am uitat la felul cum vă mărturisiți credința. Dacă nu ar fi fost ca și a mea, nu aş fi acceptat invitația voastră pentru lucrare, și dacă va trebui să-mi schimb părerea, fiți siguri că mă voi retrage ca om cinstit, căci cum aş putea să mărturisesc o parte a credinței voastre și apoi să predic cu totul altceva?

Nu cunosc că ar exista altceva mai potrivit pentru a distruge sentimentul moral al poporului, decât lipsa de sinceritate a predicatorilor; și când oamenii din lume aud că predicatorii tăgăduiesc ceea ce ei învață pe alții, atunci își imaginează că mesajul adus nu are nici-un sens, că diferențele esențiale între religii nu sunt decât o bagatelă și că nu are importanță ce crede omul, atâta timp cât el este binevoitor față de alți oameni.

Dacă botezul aduce cu adevărat pe oameni la nașterea din nou, atunci acest fapt ar trebui vestit cu sunet de „trompetă“, și atunci nimeni nu trebuie să se rușineze de credință. Așa sunt în privința aceasta oamenii credincioși bisericii, care, aprobând cartea de rugăciuni, cred în nașterea din nou prin botez și o predică cu perseverență. Să combatem învățătura lor folosindu-ne de toate mijloacele biblice și rezonabile; să luăm însă seama la curajul lor, cu care ne prezintă deschis părerile lor. Urăsc învățătura lor, dar iubesc sinceritatea lor, și dacă spun numai ceea ce consideră ei că este adevărat, s-o facă și mai departe, și cu cât o fac mai clar, cu atât este mai bine. În ceea ce mă privește vreau să fiu un adversar care stă față în față cu adversarul lui. Dacă cineva crede că botezul conduce la nașterea din nou, s-o spună; dar dacă cineva nu crede aceasta în inima lui, ci susține aceste cuvinte, și dacă prin aceasta caută să-și mențină întreținerea vieții, atunci să-și caute tovarăși și prieteni printre oamenii care se înțeleg pe baza ambiguității și a speculei, căci oamenii sinceri nu vor căuta prietenia cu el, și nici nu o vor primi din partea lui.

În privința aceasta nu avem nici-un fel de dubii. Susținem că oamenii nu au parte de nașterea din nou prin faptul că se botează. Într-o adunare ca și aceasta aproape că mă rușinez să accept un astfel de lucru, pentru că voi sunteți foarte siguri, ca să puteți fi duși în rătăcire. Dar din pricina altora trebuie s-o facem. Noi credem că oamenii nu devin mântuiți prin botez, căci atunci, în primul rând, nu ar fi în concordanță cu Evanghelia spirituală, pe care a vestit-o Hristos în lucrarea Lui pe pământ, dacă El ar fi făcut mântuirea dependentă de un ritual.

Iudaismul ar fi putut probabil să preia în prescripțiile lui ceremoniile ca un fel de modele, cele care i se păreau importante pentru viața veșnică, căci el era o religie a modelelor și umbrelor. Dar Isus Hristos revendică pentru credință, că ea este pur spirituală, și cum ar fi putut El să lege nașterea din nou de folosirea în mod deosebit a unui lichid? Nu pot să accept că aceasta poate fi o Evangheliie spirituală, dar pot să înțeleg cât de mecanic ar fi, dacă aş merge să învăț că umectarea frunții, sau chiar cufundarea unei persoane în apă, poate mântui un suflet. Aceasta este religia mecanică, care există, și ea este pe aceeași treaptă cu morile de vânt ale rugăciunii din Tibet, sau cu urcarea și coborârea pe treptele lui Pilat – căroră s-a supus și Luther în zilele când a trăit în întuneric. Nu pot să văd nici-o legătură între stropirea cu apă, sau cufundarea în apă, și nașterea din nou, prin care, fără credință, una este dependentă de cealaltă. Dacă Dumnezeu ar fi

poruncit așa, prin încrederea în aceasta s-ar fi produs minuni; cum este posibil, ca fără credință sau fără conștiință, așa cum este cazul copilașilor, să legi binecuvântări spirituale de stropirea cu apă?

Dar un argument mult mai puternic mi se pare să fie că această dogmă nu este confirmată de realitate. Sunt toate persoanele botezate copii ai lui Dumnezeu? Vrem să privim familia divină. Să luăm seama la asemănarea lor cu Tatăl lor! Sunt eu nesincer, când spun că unii din aceia care au fost botezați pe când erau bebeluși se află acum în închisoare? Puteți să constăți singuri aceasta, dacă vreți, adresându-vă autorităților închisorilor.

Credeți voi că acești oameni sunt născuți din nou, mulți dintre ei au trăit ca jefuitori, hoți, înșelători, criminali? Dacă este așa, atunci să ne păzească Dumnezeu de o astfel de naștere din nou! Sunt acești sărmani mădulare ale trupului lui Hristos? Dacă da, atunci Hristos S-a schimbat foarte mult din timpul când El era sfânt, fără pată și despărțit de păcat. A făcut El cu adevărat mădulare ale trupului Său pe bețivii botezați și pe femeile adultere botezate? Nu vă revoltați voi împotriva unor astfel de presupuneri?

Este o realitate foarte bine cunoscută, că persoane botezate au fost condamnate la moarte. Desigur, nu este absolut deloc corect, ca moștenitori ai cerului să fie omorâți! Ce ipocrizie este când în fața mormântului deschis „un frate iubit“, care a murit în stare de beție, este înmormântat „în siguranța și certitudinea unei învieri spre viața veșnică“! Este „un frate născut din nou“ care, după ce și-a murdărit locuința prin beția și necurăția lui permanentă, moare fără să dea nici-un semn de pocăință și este coborât în mormânt în „siguranța și certitudinea unei învieri spre viața veșnică“ cu multă onoare, care nu se oferă nevinovaților nebotezați.

Credem noi, care ne botezăm prin cufundare în baza mărturisirii credinței – o atitudine corectă, chiar dacă unii nu o consideră absolut necesară -, așa cum fac și alții, în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, că botezul duce la nașterea din nou?

Nu! Nici la cei drepti și nici la cei păcătoși, botezul nu conduce la nașterea din nou. Nu am întâlnit niciodată un credincios care, oricât de bine ar fi învățat el lucrurile divine, să poată dovedi nașterea sa din nou pe baza botezului, iar pe de altă parte mărturisim cu durere, dar nu cu uimire, că am văzut din aceia, pe care noi înșine i-am botezat după modelul apostolic, dar care s-au reîntors în lume și s-au încurcat în păcate îngrozitoare, botezul lor nu le-a fost o barieră, pentru că nu au crezut în Domnul Isus Hristos.

Toate faptele dovedesc că botezul, oricâte lucruri bune ar fi în el, nu face pe un om să devină „un mădular al lui Hristos, un copil al lui Dumnezeu, sau un moștenitor al Împărăției cerurilor“; altfel, mulți hoți, multe femei desfrânate, mulți bețivi, mulți curvari și ucigași ar fi mădulare ale lui Hristos, copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Împărăției cerurilor. Fraților, faptele vorbesc împotriva învățăturii papale, și faptele sunt lucruri care vorbesc, ele nu pot fi negate.

Sunt pe deplin convinși că nu este absolut deloc posibil că acțiunea descrisă în cartea de rugăciuni ca botez, poate conduce la nașterea din nou și poate mântui. Când auzi despre o acțiune prin care oamenii devin mădulare ale lui Hristos, copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai cerului, devii curios să afli cum are loc aceasta.

Presupunem că vedem o mulțime mare de oameni care stau în jurul apei și procesul nașterii din nou are loc înaintea lor. Presupunem că toți sunt temători de Dumnezeu. Preotul care face slujba crede în Domnul Isus, tatăl și mama sunt creștini model, iar nașul și nașa sunt oameni credincioși. Este o presupunere dictată de dragoste, dar s-ar putea să fie corectă. Ce se poate aștepta de la acești oameni dragi, ca să spună? Să vedem ce spune cartea de rugăciuni. Preotul va zice acestor oameni: „Ați auzit că Domnul nostru Isus Hristos a promis în Evanghelia Sa că va da tot ce veți cere, iar El Își va ține și Își va împlini făgăduințele făcute. După ce Hristos a făcut aceste făgăduințe, trebuie ca și acest copil la rândul lui să promită solemn prin voi, care sunteți chezașii lui (până când va fi destul de matur, ca să poată s-o facă singur), că va renunța la diavol și la toate lucrurilor lui, va crede permanent în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu și va voi să

asculte de poruncile Lui.“ Acest copil mic va trebui să promită că va vrea să facă aceasta, sau mai corect: alții trebuie să preia această promisiune și să se oblige că o vor împlini.

Dar nu avem voie să întrerupem citatul, și de aceea să ne reîntoarcem la carte. „De aceea îți cer să renunți tu în numele acestui copil la diavol și la toate lucrările lui, la slava deșartă și la slava lumii cu toate poftele ei și la plăcerile carnale, să nu alergi după ele și să nu te lași biruit de ele.“ Răspunsul: „Renunț la toate.“ Adică, în numele copilului și pentru această ființă gingașă, care urmează să fie botezată, acești oameni credincioși, acești creștini luminați, care știu mai bine și care nu au fost înșelați, și care știu foarte bine că promit imposibilul – renunță în numele acestui copil la „toate plăcerile lumii și poftele cărnii, neurmându-le și nici lăsându-se cuprinși de ele“. Cum pot să-și împietrească fețele în felul acesta, făcând înaintea Tatălui atotputernic astfel de promisiuni false? Mărturisesc înaintea cerului în locul acestui copil, că el va ține permanent la mărturisirea de credință, în timp ce știu și ușor pot să-și dea seama că mica creatură nu poate crede în nimic. Observați că ei nu spun numai că sugarul va crede în mărturisirea de credință, ci ei afirmă că el face aceasta, căci ei răspund în numele copilului: „Toate acestea le cred pe deplin.“ Nu, noi credem în totul, ci eu, bebelușul, care nu cunoaște mărturisirea lor de credință. La întrebarea: „Vrei să fi botezat în această credință?“, ei răspund pentru copil: „Aceasta este dorința mea.“ Desigur, copilul nu are nici-o dorință în privința aceasta, sau cel puțin nu a autorizat pe nimeni ca în numele lui să exprime vre-o dorință.

Dar aceasta nu este totul, căci acești oameni temători de Dumnezeu, oameni inteligenți, promit în numele copilului că el „va fi ascultător de voia sfântă a lui Dumnezeu și de toate poruncile Lui și toată viața lui va umbla în ele.“ Vă întreb pe voi, care știți ce înseamnă credința adevărată, puteți să umblați în toate poruncile sfinte ale lui Dumnezeu? Aveți curajul, să faceți astăzi un jurământ că renunțați la diavol și la toate lucrările lui, la deșertăciunea acestei lumi rele și la toate plăcerile păcătoase ale cărnii? Aveți curajul înaintea lui Dumnezeu să faceți o astfel de promisiune? Vă doriți o astfel de sfințenie, vă luptați cu toată puterea în privința aceasta, dar vă bazați pe făgăduințele lui Dumnezeu și nu pe jurămintele voastre. Dacă îndrăzniți să faceți astfel de promisiuni, atunci mă îndoiesc că vă cunoașteți inima și că ați cunoscut cu adevărat sensul spiritual al Legii lui Dumnezeu. Dar chiar dacă ați putea face aceasta cu privire la voi înșivă, ați îndrăzni să faceți pentru o altă persoană – chiar dacă ar fi cel mai bun bebeluș de pe pământ – o astfel de promisiune?

Fraților, ce spuneți voi? Nu aveți nici-un răspuns potrivit? Pot înțelege când un om simplu, neștiutor, neînvățat, face aceasta când îl solicită un preot; dar nu pot înțelege cum oameni temători de Dumnezeu, oameni maturi stau înaintea baptisterului și pot să jignească pe Tatăl îndurător cu astfel de jurăminte, care au fost compuse și care în realitate conțin neadevăruri. Cum ar îndrăzni oamenii înțelepți să rostească cuvinte de care sunt convingși în conștiința lor că sunt foarte departe de adevăr? Chiar dacă aș fi în stare să înțeleg actul prin care oamenii temători de Dumnezeu aduc la același numitor conștiința lor cu această faptă, chiar și atunci voi avea credința tare că Dumnezeu adevărului nu va putea aduce în legătură o binecuvântare spirituală de cel mai înalt grad cu rostirea unor promisiuni false și juruințe neadevărate, și nu o va face niciodată. Frații mei, nu remarcați că astfel de explicații nesincere nu pot fi legate de nașterea din nou, care este lucrată de Duhul adevărului?

Nu sunt gata cu acest punct, căci trebuie să iau un alt caz și să presupun că nașul și nașa sunt păcătoși, și aceasta nu este o premiză exagerată, căci știm că în multe cazuri nașii și părinții nu se mai gândesc la credință, ca la o piatră sfântă în jurul căreia se adună. Ce sunt acești păcătoși în stare să spună, atunci când și-au ocupat locurile? Ei sunt în stare să facă cele mai serioase juruințe, pe care le-am amintit deja. Cu totul necredincioși, cum sunt, promit să facă pentru copilaș ceea ce ei înșiși niciodată nu au făcut și nici nu s-au gândit. Promit ca în locul acestui copilaș „să respingă pe diavol și toate lucrările lui și să creadă permanent în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu și că vor fi ascultători de poruncile Lui.“

Frații mei, să nu credeți că vorbesc aspru. Eu cred că aici este ceva care dă prilej demonilor să batjocorească. Orice om sincer să se plângă că creștinii tolerează așa ceva și că sunt oameni credincioși care se simt foarte lezați că eu cu toată sinceritatea inimii condamn lucrurile oribile.

Păcătoșii nenăscuți din nou promit pentru un copilaș sărman că el va respecta toate poruncile sfinte ale lui Dumnezeu, pe care ei le încalcă zilnic cu multă ușurătate! Numai îndelunga răbdare a lui Dumnezeu poate suporta aceasta. Și să nu spui ceva împotriva? Pietrele de pe stradă ar putea să se plângă de ticăloșia acestor bărbați și femei păcătoase care promit pentru un altul că acesta va renunța la diavolul și la toate lucrările lui, în timp ce ei slujesc diavolului și cu multă plăcere fac lucrările lui. Punctul culminant al tuturor acestor lucruri este că eu trebuie să cred că Dumnezeu primește promisiunea celor păcătoși și drept urmare copilul se va naște din nou. Voi nu puteți crede într-o naștere din nou prin această „operație“, egal dacă nașii sunt sfinți sau păcătoși. Dacă sunt credincioși, fac ce nu este bine, căci fac ceea ce conștiința lor trebuie să-i condamne; dacă sunt păcătoși, nu fac bine dacă promit ceva despre care știu că nici ei nu pot să țină, și în nici-un caz Dumnezeu nu poate primi astfel de slujbe, și în nici-un caz nu va face nașterea din nou cu ocazia unui astfel de botez.

Dar veți spune: „De ce protestați împotriva acestui lucru?“ Eu protestez, pentru că eu cred că botezul nu mântuiește sufletele, și predicarea acestei învățături are influență rea asupra oamenilor.

Ne întâlnim cu persoane care, atunci când le spunem că trebuie să se nască din nou, ne asigură că aceasta a avut deja loc în botezul lor. Cum poate cineva să stea la amvon și să spună oamenilor „Trebuie să vă nașteți din nou“, dacă el le-a dat deja asigurarea că fiecare din ei a fost născut din nou atunci când s-a botezat? Ce poate să facă el cu ei?

Prietenii mei dragi, Evanghelia nu mai are atunci nimic de spus, ea nu mai poate vorbi ca să pedepsească păcatele lor.

Omul care a fost botezat, sau stropit, spune: „Sunt mântuit, sunt un mădular al lui Hristos, un copil al lui Dumnezeu și un moștenitor al cerului. Cine ești tu, care mă mustri? Mă chemi la pocăință? Îmi spui să primesc o viață nouă? Ce viață mai bună pot avea? Căci eu sunt un mădular al trupului lui Hristos – o parte a Trupului Său? Ce, vrei să mă atenționezi? Eu sunt un copil al lui Dumnezeu. Nu se poate vedea aceasta pe fața mea? Nu contează cum este viața și umblarea mea, eu sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt un moștenitor al Împărăției cerurilor. Este adevărat, eu beau și înjur, și fac alte lucruri de genul acesta; dar să știți că eu sunt moștenitor al Împărăției cerurilor, și cu toate că trăiesc în păcat, după ce voi muri mă veți înmormânta și veți zice că am murit în nădejdea sigură și certă a învierii la viața nouă.“

Care poate fi influența unei astfel de predici asupra țării noastre? Dacă nu aș iubi țara mea, ci m-aș face iubit celor mai mulți, atunci aș putea să tac; dar pentru că o iubesc, nu pot, și nu trebuie să tac, și deoarece în curând voi da socoteală înaintea Dumnezeului meu, al cărui rob vreau să fiu, trebuie să fiu nevinovat de orice rău, căci altfel s-ar putea ca sângele sufletelor să vină asupra capului meu.

Avem nevoie iarăși de unul ca Luther, care spune adevărul oamenilor nu cu expresii care pot fi greșit înțelese. În ultimul timp s-a lipit catifeaua de gura multor predicatori; noi trebuie însă să dezbrăcăm hainele moi și să spunem adevărul, și numai adevărul; căci din toate minciunile, prin care milioane de oameni sunt duși spre iad, consider că aceasta este cea mai îngrozitoare: că în biserica protestantă sunt oameni care jură că botezul mântuiește sufletele. Puteți numi un baptist, un prezbiterian, un dezident sau un oricare alt nume de biserică – mie îmi este tot una – dacă el spune că botezul mântuiește sufletele de la condamnare, atunci acela spune ceea ce Dumnezeu nu a învățat niciodată, ceea ce Biblia nu a zis niciodată și ceea ce niciodată nu trebuie să afirme oamenii care mărturisesc că Biblia, și anume întreaga Biblie, este temelie credinței protestanților.

Am spus destul și s-ar putea să fie unii aici care vor zice că am vorbit cu amărăciune. Fie și așa. Medicamentele sunt uneori amare, dar ele vor fi efective, dar medicul nu este amar, pentru că medicamentele sunt amare, sau dacă el este văzut așa, nu contează, dacă pacientul se face

sănătos. În orice caz, pe pacienți îi interesează puțin dacă medicul este amar sau nu, el trebuie se se ocupe de sănătatea sufletelor lor. Acesta este adevărul, și vi l-am spus, și dacă este cineva între voi, sau între aceia care vor citi această predică când va fi tipărită, care se bazează pe predici sau ceremonii, îl rog să scuture această credință otrăvită în foc, așa cum Pavel a scuturat năpârca care s-a prins de mâna lui.

Vă rog, nu vă bazați pe botez! Vă rog stăruitor, să vă gândiți că aveți nevoie de o inimă nouă și de un duh nou, și acestea nu vi le poate da botezul. Trebuie să vă pocăiți de păcatele voastre și să-L urmați pe Hristos, trebuie să aveți o credință care vă sfințește viața și vă curăță vorbirea, căci altfel nu veți avea credința aleșilor lui Dumnezeu și nu veți intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu.

Vă rog, nu vă bazați pe acest fundament slab și stricat, pe această invenție înșelătoare a lui antihrist. Dumnezeu să vă salveze de ea și să vă facă să căutați Stânca adevărată de refugiu pentru sufletele oboșite. Amin.